

PATRIK ELHÍVÁSA

Sosem hagyta nyugodt szívvel Dórát otthon. Valahányszor késő estig dolgozott, vagy üzleti útra ment, úgy érezte, mintha a munkája volna a harmadik fél a kapcsolatukban, egy titkos szerető, akivel újra és újra megcsalja Dórát.

Patrik, ahogy kilépett a Leonardo da Vinci repülőtérrel, azonnal megcsapta Róma lélegzete, ami ezúttal a meleg aszfalt-, a kávéillat és egy kis savanyú pizzaszosz szokatlan kombinációja volt. A nyári nap vakítóan csillant meg a frissen mosott térköveken. Miközben az Uberre várt, szinte biztos volt abban, hogy Fabrizio, a sofőr majd egyszerre vezet, gesztikulál, és közben egy komplett családi drámát ad elő a visszapillantó tükörben. Ez már a harmadik útja volt ebben az évben az örök városba, de minden alkalommal ugyanazt az izgalmat érezte. Róma nemcsak egy város volt neki, inkább olyan, mint egy titkos tanítómester, akitől mindig tanulhat valamit. Legutóbb például azt tanította meg neki, hogy a pontos és gyors római közlekedés olyan mítosz, mint az egyszerű parkolás.

Ez az utazás azonban nem volt könnyed kiruccanás. Egy fontos üzleti tárgyalás várt rá egy olasz befektetői csoporttal, akik érdeklődtek a tech startupja iránt. A cég, amelyet Patrik öt hosszú éve indított útjára, kívülről nézve sziklaszilárd alapokon állt: gyorsan növekedett, és egyre nagyobb hírnévre tett szert az iparágban. Mégis, Patrik számára gyakran úgy tűnt, hogy a siker csak látszat, mint egy billegő asztal, amit három papírgalacsinnal tart össze. Sokan buktak bele már a gyors növekedésbe. Mindeközben a piac is kiszámíthatatlannak bizonyult: a technológiai ipar állandó versenyfutást jelentett a legújabb trendekkel, az új szereplők szinte naponta jelentek meg, és mindez csak tovább növelte a nyomást. Ráadásul Patrik saját vállaira is hatalmas terhet rakott. A cég volt az élete, minden döntést ő hozott, minden részletet ő felügyelt, és ez az állandó készenlét lassan felőrölte. Bár kívülről sikeres és dinamikus vezetőnek tűnt, belül gyakran egyensúlyozott a kimerültség és a bizonytalanság vékony peremén.

Stresszoldásként Patrik próbálkozott néha festéssel. Csapnivaló festő, de ezt sosem bánta különösebben. Nem az volt a cél, hogy galériák versengjenek a műveiért, hanem hogy kikapcsoljon, és valahogy kiszíneze a világot, még ha a végeredmény néha olyan is lett, mint egy festékes baleset. Talán épp emiatt értékelte annyira a mesterműveket, és ezért vált számára szinte

szent rituálévá, hogy minden római üzleti útján meglátogassa a San Luigi dei Francesi templomot, ahol Caravaggio Szent Máté-festményei kaptak helyet.

Kedvence, *A Szent Máté elhívása* mindig mélyen megérintette. Húszévesen látta először, egy zarándokúton, amelyre csekély hitbuzgalommal, de annál több szkepticizmussal érkezett. Amint belépett a San Luigi dei Francesi templom félhomályába, és megpillantotta a festményt, a jelenet nyers valósága és a fények játéka szinte arcon csapta. Valahányszor Rómában járt, kötelességének érezte, hogy újra ellátogasson a képhez, amelyben mindig felfedezett valami újat. És bár tudta, hogy sosem lesz belőle Caravaggio – vagy akár egy tisztességes amatőr festő –, ezt a rituálét mindig véghezvitte.

A templomba belépve megcsapta a hűvös levegő, ami egy pillanatra elűzte a kinti hőséget. Ahogy a festmény előtt megállt, a homályos térben csak a halvány fények engedték látni a részleteket. Patrik rutinosan a zsebébe nyúlt, kitapogatta az aprót, és beledobta a két eurót az automatikus fénykapcsolóba. A mechanikus kattánás után a reflektorok életre keltek, és a festményen hirtelen minden megelevenedett.

A fény és árnyék drámai kontrasztja, Máté jövőjének feszültsége és a sötét jelen mindig magával ragadta. Az okkerek, cinóbervörösök, fekete és barna árnyalatok mesterien vezették a tekintetét, mintha a világ rendjét alkották volna meg velük. A festmény nemcsak látvány volt, hanem hívás is – egy tisztább, megvilágosodottabb élet ígérete –, amely feszültséget keltett benne, mintha ő is választás előtt állna. Ahogy elmerült a festmény részleteiben, egyre jobban megértette, milyen életfordító lehetett ez a pillanat Máté számára.

Ez a festmény mindig emlékeztette a vívódásaira. Dórával való kapcsolata volt az egyik ilyen nehéz döntés. Vajon képes lesz megváltozni érte? Egyre világosabbá vált, hogy a problémák éket vertek a kapcsolatukba. Patrik felismerte, hogy a saját belső küzdelmeivel kell szembenéznie. A kontrollmánia, az állandó megfelelési kényszer és a startup által diktált végtelen tempó nemcsak Dóra, de saját maga számára is mérgező volt.

Vajon ő is meghallja a hívásokat, vagy elnyomja őket a céges e-mailek pittyegése és a személyes határidők sürgető ketyegése? Patrik gyakran érezte úgy, mintha a startupjában és a magánéletében is ugyanaz a kaotikus szimfónia szólna. Minden egyes döntése – legyen az egy új üzleti stratégia vagy egy elmaradt vacsora meghitt ajánlata – mintha ugyanabba a furcsa, sötét hangulatba húzta volna vissza. De vajon meddig tart a rutin sötétsége, és mikor merészkedik ki abból, hogy megkeresse a fényt, amelyet mindig má-

soknak ígért – ügyfeleknek, partnereknek, barátoknak? Úgy érezte, mintha zsonglőrként próbálná a cégét és a magánéletét egyensúlyban tartani, miközben lángoló buzogányok repkedtek körülötte.

Aznap este egy hangulatos trattoriában vacsorázott a befektetőkkel. Igazi olasz étterem volt: a fehér abroszok, a kopottas falak, a csendes zene és a pincérek, akik elegánsan kínálták a finom borokat. A befektetők egyre inkább elmélyültek a beszélgetésben, és minden jel arra utalt, hogy őszintén érdeklődtek a tervei iránt. Az asztalon heverő jegyzetek és vázlatok fölött hajolva kérdeztek, figyeltek, és láthatóan értékelték az elhangzottakat. A prezentációja pontosan azt a hatást érte el, amit remélt: minden adat, grafikon és terv tökéletesen illeszkedett, akár egy kirakós játék utolsó darabjai, amely végül összeállva kristálytisztán mutatja a teljes képet. A visszajelzések, a bólintások és az elismerő mosolyok megerősítették: elérte, amit akart.

Még mindig érezte az adrenalin utóhatását, de a siker élménye lassan átvette az irányítást. Most, hogy a bemutatás véget ért, és a formális kérdések is elcsitulnak, végre megengedhette magának, hogy hátradőljön, és kiélvezze ezt a pillanatot. Az este záróakkordjaként ossobucót rendelt. Mellé chiantit választott, az egyik kedvenc vörösborát, amely bársonyos textúrájával és kesernyős jegyeivel tökéletesen kísérte az ételt. Amikor belekortyolt a borba, érezte, ahogy a mély, gyümölcsös aromák egy pillanatra magukkal ragadják, és minden feszültséget elsöpörnek, ami még benne maradt a nap után. Ahogy a pincér letette elé az ételt, megcsodálta a tálalást: a hús szaftosan, omlósan várta, hogy villája megérintse, a mellékelt krémes rizottó pedig ígéretesen illatozott mellette. Miközben lassan elkezdett enni, a befektetők asztal körüli halk beszélgetése újra életre kelt, de már kötetlenebb, barátságosabb tónusban.

Sikeresnek, megelégedettnek, kiteljesedettnek érezte magát. Élvezte, hogy fürödhet a befektetők elismerésében, és tudta, hogy ez a nap új fejezetet nyit majd az életében, és arra gondolt, hogy visszatér a szállodai szobájába. Alig várta, hogy felhívhassa Dórát, elmesélje neki ezt a diadalmenetet, és hallhassa a hangját, amely mindig megnyugtatta és feltöltötte. Az este tökéletes befejezése lenne ez, egy olyan nap után, amely minden várakozását felülmúlta.

Nyugtalanította a gondolat, hogy mi van Dórával. Mikor egyedül utazott, olyankor mindig kavargtak a gondolatok a fejében, és a terapeutájának kérdései jutottak eszébe: mitől érzi magát a leggyakrabban magányosnak?

Nem válaszolt azonnal. Egy régi kép villant be: a Balaton-parti fesztivál, a levegőben keringő grill illatával, a zene dübörgésével. Dóra hajának hullámai, nevetése, ami kihallatszik a tömegből. Akkor ismerte meg a lányt.

– Ne csak bámulj, hívj meg egy italtra! – vágta oda Dóra, ahogy odalépett hozzá, a pohara üresen csilingelt a kezében. A mélyzöld szemei nevetve csillogtak, szinte már tudta, hogy az este az övék. És valóban az lett.

Patrik emlékezett az első hetekre: a táncrea az esőben, a Balatonban fürdésre éjfélkor, amikor a víz hidege és a lány forró csókja egyszerre borzongatta. Dóra, a színes forgószeplő, aki kirántotta a biztonságos szürkeségből, amit ő életnek hívott.

A lány viharként tört az életébe: magabiztos, vidám és szenvedélyes volt. Pörgős életmódja egyszerre tűnt káosznak és rendnek, képes volt egyszerre három telefonhívást lebonyolítani, miközben ötleteket jegyzett fel egy jegyzetfüzetbe. Patrik eleinte csodálta ezt az energiát, amely a saját csendes, megfontolt természetével teljesen szemben állt.

Egyik este, amikor Dóra a nappali asztalánál egy új projekttervet vázolt fel lelkesen gesztikulálva, Patrik félmosollyal figyelte.

– Patrik, te mit gondolsz erről? – kérdezte Dóra, miközben egy pillanatra letette a tollat, amit szinte pörgetett az ujjai között.

– Hmm... logikus, de talán túl gyorsan haladsz – válaszolta Patrik óvatosan, elgondolkodva.

Dóra nevetett.

– Túl gyorsan? Inkább te vagy túl lassú! Néha olyan vagy, mint egy Windows-frissítés: mindent átgondolsz, csak épp időben nem lépsz.

Kapcsolatuk eleinte egyszerűnek tűnt, tele spontán kalandokkal és szenvedéllyel, lassan viszont befészkelte magát a féltékenység, feszültség közéjük.

Aztán egy újabb hang, Dóra hangja jutott az eszébe, ahogyan vitáznak: Miért nem megyünk bulizni? Miért vagy mindig ilyen zárkózott? Mintha soha nem volnál igazán itt! Mindig csak a munkára koncentrálsz. A lány arca kipirult a dühtől, ő pedig nem találta a szavakat, hallgatott. A hallgatás fájt a legjobban. Dóra lendülete, ami eleinte magával ragadta Patrikot, idővel elnyomóvá vált.

Egy másik kép villant be. A konyhaasztalnál ültek, Dóra gyorsan gépelt valamit a laptopján, miközben ő egy üres kávéscsészét forgatott a kezében. Egy szó sem hangzott el közöttük. Az a nehéz, fojtogató csend ott ült közöttük, mint egy harmadik személy. Patrik a munkába temetkezett, Dóra barátokkal vagy egyedül keresett menedéket. Patrik nem bízott sosem a kapcsolat stabilitásában, ezzel szinte megmérgezve Dóra érzelmi komfortját.

– Meddig akarsz ezt csinálni, Patrik? Csak mondj valamit! – tört ki végül Dóra, és a hangjában kétségbeesés csengett. Patrik nem mondott semmit. Talán azért, mert nem tudta, mit akar igazán mondani. A magány gondolata rémisztőbbnek tűnt, mint a kapcsolat fojtogató spirálja. Bár sokszor elhatározta, hogy lezárják, a szavak mindig bennragadtak.

A terapeutája kérdése hatolt át az emlékein:

– Mire jött rá a viszonyuk kapcsán? – szólt a határozott kérdés. Patrik egy pillanatra megdermedt. A kérdés egyszerre volt túl közvetlen és fájdalmasan igaz. Érezte, ahogy a szoba levegője megváltozik: nehezebbé, szinte fojtogatóvá válik.

– Hogy... – kezdte halkán, remegő hangon, miközben tekintetét mereven a padlóra szegezte. – Talán... mindig is félttem az intimitástól. Egyszerre vágyom rá, és taszít is. Tudom, hogy van ez a... – egy zavart mozdulattal végigsimított a tarkóján – amit a múltkor említett, a diszmisszív-szorongó kötődési minta, vagy mi. Mintha állandóan egyensúlyoznák a biztonság keresése és a szabadság iránti igény között, és közben folyton elbuknék. Hajlamos vagyok olyan kapcsolatokban maradni, amelyek bántanak, miközben magam is elzárkózom a valódi intimitástól. Nem tudok kilépni, de igazán jelen lenni sem.

A terapeuta csendben figyelte, nem szakította félbe. Patriknak szüksége volt arra, hogy kimondja ezeket a szavakat, hogy szembenézzen velük.

– Állandó féltékenység gyötör – folytatta, hangja mélyebb lett, tele nehezen elfojtott érzelemmel. – Nem azért, mert Dóra okot adott volna rá. De mégis... – nagy levegőt vett, az oxigénnel együtt bátorságot is próbált magába szívni – mindig ott motoszkál bennem a gondolat, hogy egyszer elmegy. Hogy rájön, hogy más kell neki. És tudom, hogy emiatt túl sokszor viselkedtem úgy, mint egy őrült... Szerettem volna tudni minden lépését, érdekelt, kikkel beszél, merre jár, miért jön később haza, és közben láttam, ahogy lassan eltávolodik tőlem.

Egy hosszú csend következett, amelyben csak Patrik szaggatott lélegzése hallatszott. Láthatóan küzdött a szavakkal, de valami mélyen belülről hajtotta, hogy folytassa.

– Dóra... – megakadt, mintha fájdalmas lett volna még a nevét is kimondania ebben a kontextusban. – Ő egy hihetetlen ember. Okos, gyönyörű, kedves... – Végre felemelte a tekintetét, és a terapeuta szemébe nézett. – Érzem, hogy valami megváltozott.

Újabb csend telepedett a szobára, de ez már nem volt annyira fojtogató. Inkább olyan volt, mint a vihar előtti csend – a felismerések vihara, amely Patrikban tombolt.

– Azt hiszem, el kell kezdenem dolgozni magamon és a közös jövőnkön – mondta végül, szinte suttogva.

Patrik, visszaérve a szállodába, ledobta az aktatáskát az ágy mellé, izgatottan nyúlt a telefonja után. Alig várta, hogy hallja Dóra hangját, hogy megossa vele a napját: a tárgyalás sikerét, azt a pillanatot, amikor minden a helyére került. Szinte érezte a büszkeséget, amit a lány majd biztosan hallani enged, még ha csak egy apró sóhaj formájában is.

– Patrik! – szólalt meg végül Dóra hosszú csend után, halk, de éles hangon, akár egy penge.

– Beszélünk kell.

Patrik gyomra görcsbe rándult, de némám hallgatott.

– Másra vágyom. És... igen, van valaki más. – Minden szava olyan volt, mintha egyenként vágnának vele.

A csend elnehezült közöttük, de Dóra folytatta:

– Már összepakoltam. Átköltözöm hozzá.

Patrik némán tartotta kezében a telefont a sötét szobában, és lassan leült az ágy szélére. Az éjjeli szekrény lámpája tompa okkersárgás fényt vetett a falra. Az ablakon keresztül beáradt a város neonfénye, akár egy transzcendens fénycsóva, egyenesen Patrik döbrent arcába világított. A szeme megakadt a barna bőröndjén, amin egy apró fekete doboz hevert. Délelőtt vásárolta. Úgy érezte, végre készen áll. Végre lépni akar. A jövő képe ott lebegett előtte tisztán és megkérdőjelezhetetlenül. Kinyitotta, és egy hosszú pillanatig mozdulatlanul nézte az apró aranykarikát. A gyémánt csiszolt felülete cinóbervörös csillogással verte vissza a körülötte játszadozó fényeket. Egy ideig csak ült a sötét árnyékok és a vibráló fények között. Aztán halkan, rekedten felnevetett. Rövid, törött hang volt, ami inkább egy halk sóhajra emlékeztetett, mint valódi nevetésre, de mégis betöltötte a szobát.